

HOPELOOS VERLIEFD

HETTY VAN AAR ↙

Manteau

© 2016 Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Kato en Luca gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26003 2
D/2016/0034/148
NUR 283
Achtste druk, juni 2016

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Kato viste haar boeken uit haar rugzak en keek naar de grote klok boven het schoolbord. Wat raar, mevrouw Peeters kwam nooit te laat. Ze had er al lang moeten zijn, maar iedereen zat vrolijk te kletsen. Zou ze nog vlug even naar Ellen lopen? Ze keek om naar de laatste rij, maar Ellen merkte het niet. Ze zat in haar schrift te krabbelen. Zou ze een stripje tekenen? Daar was ze zo goed in. Kato sprong op. Toen ze halverwege was, werd het opeens stil in de klas. Ze keek om. Mevrouw Peeters was binnengekomen. Met een jongen. Kato stond midden in de klas en keek naar hem. Er was iets waardoor ze niet kon ophouden met kijken. Opeens wist ze het. Hij leek op *my special boy*, een poster die op Elines kamer hing, maar dan zonder dons op zijn wangen. En zonder

zonnebril, waardoor je zijn ogen goed kon zien. En die waren mooi... Met een krans van dikke, zwarte wimpers eromheen. Hij was knapper dan Elines special boy en hij was echt. Kato probeerde te slikken, maar haar mond was droog en haar keel zat dicht. Als een standbeeld stond ze daar, in haar eentje midden in de klas. 'Kato.'

Vanuit de verte drong de stem van mevrouw Peeters tot haar door. Langzaam maakte Kato zich los van de mooie ogen. Ze keek mevrouw Peeters aan.

'Ga je zitten, Kato?'

Nu pas werd Kato wakker uit haar droom. Ze keek om zich heen. Iedereen zat. Alleen zij stond. Als een bliksemschicht vloog ze naar haar plaats, struikelde over haar rugzak en greep zich vast aan haar stoel. Met bonkend hart ging ze zitten.

'Goedemorgen', begon mevrouw Peeters. 'Ik heb jullie nieuwe klasgenoot meegebracht.'

Kato's hart maakte zo'n lawaai dat ze mevrouw Peeters nauwelijks verstond. Ze hield haar hoofd een beetje schuin om maar geen woord te missen.

'Hij heet Luca.' Mevrouw Peeters schreef de naam op het bord. 'Hij zit op de internationale school in Saoedi-Arabië, waar zijn vader werkt. Maar nu komt hij een paar weken bij ons in de klas. Nietwaar, Luca? Misschien wil je je

telefoonnummer en je mailadres op het bord zetten, zodat iedereen de klassenlijst compleet heeft.’

De jongen knikte. Je kon zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde. In kleine cijfers schreef hij zijn gsm-nummer op en daarna zijn mailadres. Kato haalde de namenlijst uit haar agenda, kneep haar ogen tot spleetjes en schreef alles over.

‘Achterin naast Ellen is nog een plaatsje vrij’, wees mevrouw Peeters. ‘Of wacht, hier vooraan zit je misschien beter.’

Luca schoof snel op de lege plaats vooraan. Kato slaakte een diepe zucht en staarde naar de voorste rij.

Mevrouw Peeters wierp een bezorgde blik op de klok. ‘Laten we maar gauw beginnen, we zijn laat. Hoofdstuk drie begint met een interview. Dat hebben jullie thuis gelezen en jullie hebben daarbij vooral op de vragen gelet.’

Kato schrok. Had ze op de vragen moeten letten? Daar wist ze helemaal niets van. Waarom had ze dat niet in haar agenda geschreven? Opeens wist ze het weer. Ze had haar agenda niet kunnen vinden. Vanmorgen toen ze wakker werd had ze hem opeens onder haar stoel zien liggen. Maar toen had ze er niet meer in gekeken.

Mevrouw Peeters ging weer verder. ‘Jullie gaan nu zelf een aantal vragen bedenken

die je zou willen stellen aan iemand. Aan je lievelingsschrijver, je favoriete popartiest, acteur of wie je maar wilt.’

Er klonk geritsel van papier en daarna werd het stil. Alleen het zuchten van Kato klonk door de klas. Ze leunde met haar hoofd op haar hand en staarde naar de voorste rij. Lievelingsschrijver? Popartiest? Acteur? Ze kon geen naam verzinnen. Ze kon helemaal niets verzinnen. Wat was de opdracht ook alweer?

Ze voelde een hand op haar schouder. Mevrouw Peeters stond naast haar. ‘Begin jij ook aan je vragen?’

O ja, vragen... Opeens wist ze het weer. Ze pakte haar pen en keek nog een keer naar de voorste rij. Luca... wat een mooie naam. Haar pen gleed over het papier. *Luca*, stond er nu in dunne lijntjes. Ze maakte de lijnen wat voller, met een dikke krul in de c. Zo was het beter. Met haar hoofd schuin keek ze naar haar blad. En van het blad naar Luca. Hoe zou het zijn om in een vreemd land te wonen? Zou hij nooit heimwee hebben?

‘Nog vijf minuten’, klonk de stem van mevrouw Peeters. ‘Het hoeven maar een paar vragen te zijn.’

Een paar vragen? Kato schrok van haar bijna lege vel papier. Vragen had ze genoeg. Ze begon meteen te schrijven:

Vragen voor Luca.

Ben je hier geboren of in Saoedi-Arabië?

Hoe lang woon je daar al?

Hoe is het om in een heel ander land te wonen?

Heb je ooit heimwee?

Ben je wel eens in de woestijn geweest? Is dat gevaarlijk?

Eet je daar hetzelfde als hier?

Spreek je Arabisch?

Kato hield op met schrijven en gluurde naar de eerste rij. Luca zat met gebogen hoofd over zijn papier. Zijn lange wimpers maakten schaduwen op zijn wangen, waardoor hij nog knapper leek. ‘De tijd is om’, zei mevrouw Peeters. ‘Schrijf je naam op je blad en geef het door. Dan kunnen we verder met hoofdstuk drie.’

Met een schok keek Kato naar haar blaadje. Moest ze dat inleveren? Dat had ze niet verwacht. Jeetje, wat nu? Ze kon die vragen toch niet aan mevrouw Peeters laten lezen?

‘Schiet nou op’, zei Sofie ongeduldig.

Kato pakte haar blad op. Voor ze wist wat er gebeurde, had Sofie het al uit haar handen getrokken. ‘Wat ben jij sloom vandaag.’

Opnieuw zuchtte Kato, maar deze keer was het van opluchting. Haar naam stond niet op het blad. Wat een geluk.

Met tegenzin legde ze haar boek voor zich neer.

Het leek wel of de les vandaag saaier was dan anders, ze kon haar gedachten er niet bijhouden. En haar ogen dwaalden telkens af naar de eerste rij, naar Luca. Opeens maakte haar hart een roffeltje. Hij keek terug! Ze stuurde een glimlach zijn kant op, maar hij reageerde niet. Keek hij wel naar haar? Of keek hij naar Yelien? Nee toch? Met een bons viel haar hart in haar schoenen.

Na een eeuwigheid vertrok mevrouw Peeters. Ze maakte plaats voor meneer Claassen, de wiskundeleraar die altijd ritselende snoeppapiertjes in zijn jasje had. En die jasjes waren altijd geblokt. Niet dat dat erg was, en met meneer Claassen was ook niks mis. En met wiskunde ook niet, alleen vandaag schoot het niet op. Zelfs de grapjes van meneer Claassen waren flauw.

Kato zuchtte en gluurde stilletjes naar Luca. Af en toe keek hij haar kant uit, maar vaker leek het of hij langs haar heen keek. Toch naar Yelien?

De zoemer maakte een einde aan twee lange lessen. Eindelijk pauze, naar buiten.

‘Wat ben je stil’, zei Emma. ‘Is er iets, Kato?’ Kato haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet... Ik heb vandaag geen zin in school. Al die lange, saaie lessen.’

‘Hoe vinden jullie Luca?’ vroeg Eline.

‘Geen flauw idee’, antwoordde Yelien.

‘Hij is zo stil’, vond Ellen.

‘Dat is toch logisch!’ Kato klonk onverwacht fel. ‘Hij is hier nog maar net en kent helemaal niemand.’

Ellen schrok van de felle reactie. ‘Nou zeg, ik mag hem toch wel stil vinden?’

‘Natuurlijk,’ suste Yelien, ‘maar Kato heeft ook gelijk.’

Eline knikte ongeduldig. ‘Ja, maar vinden jullie hem niet ongelooflijk knap?’ Zonder een antwoord af te wachten ging ze verder. ‘En weet je wat zo toevallig is? Hij lijkt sprekend op de jongen van de poster op mijn kamer. Vinden jullie niet?’

‘Ja, dat is waar’, zei Yelien.

‘Luca zou best een fotomodel kunnen zijn’, vond Ellen. ‘Hij is echt wel knap. Vind je niet, Kaatje?’ Kato voelde zich een beetje opgelaten. ‘Hij lijkt me best aardig.’

‘Aardig?’ riep Eline. ‘Hij is echt een stuk!’

Emma kwam tussen hen in staan. ‘Knappe jongens zijn niet te vertrouwen.’

‘Waarom niet?’ schrok Kato.

‘Alle meisjes lopen achter hen aan, dus je weet nooit of jij zijn enige vriendin bent.’

Kato keek kwaad. ‘Wat kun jij moeilijk doen.’

In de verte zag ze Luca staan. Helemaal alleen. Hij kende echt niemand. Ze liep over van

medelijden en was het liefst naar hem toe
gegaan. Maar ze deed het niet. Ze durfde niet.
Oeps! Hij keek hun kant op. Ja, ze zag het goed.
'Hij kijkt', fluisterde Eline.

Keek hij nu naar haar of naar Yelien, vroeg
Kato zich af. Ze zette een stap terug. Zijn ogen
volgden haar niet. Hij keek naar Yelien. Zou zij
ook naar hem kijken? Ja, ze keek.

Kato voelde een steek in haar maag. Langzaam
liep ze op Yelien af. Ze wilde het niet weten,
maar ze vroeg het toch, heel zacht: 'Vind je hem
leuk?'

Yelien schudde haar hoofd. 'Volgens mij vind jij
hem leuker.'

Kato kreeg een kleur. 'Maar hij is wel super, vind
je niet?'

Yelien knikte. 'Ik zie het aan je gezicht.'

In de volgende lessen dacht ze maar één ding:
niet naar Luca kijken. Je wist maar nooit of Eline
de boel in de gaten hield.

Na de laatste les liep ze naast Yelien het lokaal
uit.

'Ik ga met Emma naar haar nieuwe zolderkamer
kijken', zei Yelien. 'Heb je soms zin om mee te
gaan?'

'Nee,' zei Kato, 'vandaag niet. Ik ga naar huis.'

Ze reed met de anderen mee en fietste het
laatste stukje alleen. Ze trapte steeds langzamer.
De zon scheen, maar had geen kracht meer.

De lucht rook naar aarde, naar de naderende herfst. Kato werd er droevig van, het voelde als een soort heimwee. Heimwee naar iets dat ze nooit gekend had. Ze was er zelf verbaasd over. Wat bezielde haar?

Eindelijk gaf ze het toe. 'Ik geloof dat ik verliefd ben', mompelde ze zacht.

Thuis zette ze haar fiets in de schuur. Langzaam liep ze de trap op naar haar kamer. Het leek wel of haar hele wereld was verpakt in dikke, witte watten. Alles was traag en ver weg. Ze zuchtte ervan. Voelde verliefdheid zo? Ze hoopte van niet.

Langzaam bewoog ze zich door haar watten wereld. Soms wilde ze iets doen, maar dan schoot het niet op, dus liet ze het maar zo. Helder denken lukte ook niet goed. Als een zombie sleepte ze zich de dagen door. Ze probeerde niet aan Luca te denken, maar dacht alleen aan hem. Ze probeerde niet naar Luca te kijken, maar keek steeds naar hem. Als dit verliefd zijn was, dan hoopte ze dat het gauw zou ophouden. En dat ze nooit, helemaal nooit meer verliefd zou worden. Want verliefd zijn deed pijn. En die pijn ging maar niet weg. Op vrijdag had ze weer Nederlands, van mevrouw Peeters. Ach, het deed er niet toe wie er les gaf. Alle lessen leken op elkaar. Waar ging het eigenlijk over? O ja, over die interviews.

Daar had ze gelukkig niks mee te maken. Ze hing boven haar boek en probeerde te luisteren. ‘Tja, ik had het kunnen weten’, zei mevrouw Peeters. ‘Iedereen had natuurlijk dezelfde popartiesten. En dezelfde vragen. Behalve... Kato. Die heeft zo’n origineel interview bedacht. Ik zou zeggen: Kato, haal je vragen op en interview Luca. Dat zal voor ons allemaal een leuke kennismaking zijn.’

Kato zat verstijfd. Hoe kon dat? Ze had haar naam niet eens ingevuld. Ze ging toch zeker niet...

Iedereen moedigde haar aan.

‘Wat leuk’, hoorde ze Ellen zeggen.

Yelien duwde haar bijna van haar stoel af. ‘Zet hem op, Kato.’

Aarzelend liep Kato naar voren. Ze pakte het blad dat mevrouw Peeters haar voorhield en draaide zich naar Luca. Opeens was ze helder. En supergeconcentreerd.

‘Wacht nog even’, zei mevrouw Peeters. Ze keek naar de klas. ‘Het is wel de bedoeling dat jullie aantekeningen maken. Die werk je thuis uit tot een echt interview. Kato en Luca hoeven dit natuurlijk niet te doen.’

Kato en Luca, wat klinkt dat mooi, dacht Kato.

‘Begin maar’, zei mevrouw Peeters.

Toen Kato Luca aankeek voor de eerste vraag, trilde het blad papier in haar handen. Maar bij

de derde vraag was het trillen over. Ze luisterde naar Luca, net als de rest van de klas. En Luca vergat dat hij zich een vreemde voelde en vertelde over het land waar het in de zomer wel 50 graden kon worden. Waar de schoolweek op zaterdag begon omdat ze vrijdag weekend hadden. In de hoofdstad, waar hij woonde, torenden honderden minaretten boven de huizen uit. Van zonsopgang tot zonsondergang klonk door heel de stad vijf keer per dag de zangerige oproep tot gebed. Dan haastten mannen in lange, witte kleren zich naar de moskee om te bidden. Buiten de stad moesten automobilisten oppassen voor overstekende kamelen. Die waren niet gevaarlijk, maar kenden geen verkeersregels.

Kato schoot in de lach en stelde de volgende vraag.

Heimwee had Luca nooit gehad. Op de internationale school had hij genoeg vrienden, vooral Engelse en Amerikaanse. Maar het was wel raar om Kerstmis te vieren in de stralende zon, in plaats van in de sneeuw. En het was grappig dat ze daar hun boeken net andersom lazen, ze begonnen achterin. De zinnen liepen ook van rechts naar links. En soms had hij zin in bacon of karbonaadjes, maar varkensvlees was er streng verboden. Verder kon je er alles kopen wat je nodig had.

In de woestijn kon het 's nachts heel koud zijn. Je kon er verdwalen, omdat de wind steeds ergens anders nieuwe zandduinen op een hoop blies.

Toen stelde Kato haar laatste vraag: 'Spreek jij Arabisch?'

Luca schudde zijn hoofd en keek haar aan. 'Dat is een heel moeilijke taal. Maar ik ken wel een paar woordjes. Wil je ze horen?'

'Natuurlijk', knikte Kato.

Hij keek haar lachend aan en zei: 'Sjalaam alaikum, Kato.'

Kato bloosde. 'Dat versta ik niet.'

Luca gaf de vertaling. 'Ik zei: Dag, Kato.'

Kato lachte. 'Dank je wel voor het interview.'

Er klonk applaus en toen het stil werd, ging de zoemer.

Kato gooide haar boeken in haar rugzak en liep de gang op. Daar stond Luca. Hij keek naar haar. Wachtte hij op haar? Ja, hij liep met haar mee.

'Ik vond het leuk', zei hij.

'Ik ook.' Kato zweefde, het leek of ze vleugeltjes had. Ze was zo verliefd... Straks zou ze het aan haar vriendinnen vertellen. Ze mochten het allemaal horen. Al die dagen had ze haar mond gehouden en dat was niets voor haar.

Zwijgend liepen ze naar buiten. Kato's hart ging zo tekeer dat hij het wel moest horen, maar hij zei er niets van. Hij bleef met haar meelopen

tot ze stopte bij haar fiets. Terwijl ze haar sleutel tevoorschijn haalde, keek ze even over haar schouder. Toen zag ze hen staan: Yelien, Eline, Ellen en Emma hielden zich schuil achter de fietsenstalling en gluurden *sneaky* om het hoekje. Luca zag hen ook. Keek hij nu weer naar Yelien? Ja hoor, Kato zag het wel. Zijn grote, donkere ogen staarden naar Yelien. En opeens sloop er een akelige gedachte door Kato's hoofd: hij was verliefd op Yelien.

Boink! Kato's hart viel in scherven.

‘Misschien kunnen we een keer wat afspreken?’ vroeg Luca plotseling, terwijl zijn ogen zich langzaam losmaakten van Yelien. ‘Ik ken hier verder niemand.’

Yes! Yes! Yes! jubelde Kato vanbinnen. Haar hart maakte salto's, maar ze hield zich in. ‘Mij best.’ Ze zei het zo stoer ze kon, maar nu hield ze haar adem in en wachtte op wat hij zeggen zou. Maar hij zei niets meer en liep naar zijn fiets wat verderop. Daar kwam hij weer aan.

Kato probeerde haar fietssleutel in het slot te steken. Haar handen trilden zo, dat het nauwelijks lukte.

‘Tot volgende week’, riep Luca terwijl hij achter haar langs reed. En weg was hij.

Beteuterd keek Kato hem na. Toen zag ze vier paar vragende ogen op zich gericht.

‘Wat zei hij?’ Eline plofte zowat van nieuws-

gierigheid.

‘Niks bijzonders’, zei Kato.

Eline klonk teleurgesteld. ‘Echt niet? Jullie stonden zo gezellig te kletsen.’

Kato knikte langzaam. ‘Ja, dat dacht ik ook.’

‘Pas maar op’, zei Emma. ‘Je kent hem niet eens.’

Kato’s mond viel open van verbazing. ‘Jij wel dan?’

‘Niemand kent hem nog’, zei Yelien.

Eline knikte. ‘Wie heeft trouwens het vriendinnenboek?’

‘Ik’, zei Ellen.

‘Breng je het vanavond mee naar het slaapfeest?’ vroeg Eline.

Het slaapfeest, heerlijk, dacht Kato. Dat zou vast helpen om niet de hele tijd aan Luca te denken.

